

Hoofdstuk 1

De wind blaast mijn haren alle kanten op. Ik veeg het met een snelle handbeweging uit mijn ogen.

De zon prikkelt op mijn huid. Het wordt weer een mooie dag. Nu de zomervakantie net begonnen is, heb ik eindelijk tijd om te doen wat ik het allerliefste doe.

De kiezelstenen kraken onder mijn schoenen, terwijl de bomen steeds sneller langs me passeren.

Er is niets heerlijker dan hardlopen in de ochtend. Het dorp wordt net wakker dus is er niemand die me stoort.

Mijn favoriete pad loopt de heuvels op, tot aan een uitkijkpunt. Daar blijf ik staan om op adem te komen. Het is er prachtig! In de verte zie je de velden en overal rondom het bos. Als je goed kijkt, kan je ook een glimp van het meer opvangen hoewel dat een beetje verstopt zit achter de rotsen.

De zon komt al een heel stuk boven de velden uit.

“Je moet sneller, Pommeliën. Zo ga je ze nooit kunnen bijhouden,” zeg ik tegen mezelf.

De heuvel af gaat altijd sneller.

Tegen de tijd dat ik het dorp inloop, staat er al een rij voor de bakker. Iedereen staart als ik voorbijloop. Ik hou mijn blik strak op het pad voor me gericht.

“Pommeliëntje!” Moeder staat in de deuropening.

Ze houdt haar hand boven haar ogen tegen de zon en kijkt toe hoe ik het paadje voor ons huis inloop.

“Het ontbijt staat klaar. We zitten in de achtertuin. Kom je, Kleintje?”

Onze achtertuin ligt vlak naast de velden. Ik hou van het weidse uitzicht.

“Ah Pommeliën, daar ben je.” Vader is de enige die geen troetelnaam voor me heeft.

Daar ben ik blij om.

“Ik heb leuk nieuws! De krachtwedstrijd is vervroegd naar oktober. Ze verwachten hevige stormen in december.”

In een oogwenk zit ik aan tafel, één en al oor.

“Pommeliën is nu ook 12 jaar en mag voor het eerst meedoen.” Ik straal bij vaders woorden.

Vader is een rustige man. De grootste en sterkste van het hele dorp. Alle reuzen hebben respect voor hem.

“Dit jaar wint Lars zeker met het boomstamwerpen,” zegt Ruby dromerig.

“Echt niet!” kaatst Storm terug. “Vader wint toch altijd. En als ik 12 ben, win ik!”

Storm is twee jaar jonger dan ik, maar nu al bijna een kop groter. Hij zal vader misschien inhalen met zijn lengte! Dat zou vader niet leuk vinden, denk ik.

“Lars heeft behoorlijk getraind dit jaar. Hij wordt binnenkort een man.”

Ik zie Ruby stralen. En ze is niet eens zijn liefje! Ze wil het alleen heel graag.

“Ik wil meedoen met het hardlopen,” zeg ik trots.

Opeens begint iedereen te lachen.

Stommeriken, denk ik, terwijl mijn wangen rood kleuren.

“Met die korte beentjes, Kleintje?” proest mijn broer uit.

“Zou touwtrekken niet meer iets voor jou zijn?” probeert moeder als iedereen uitgelachen is.

“Nee.” Ik schud boos mijn hoofd. “Ik wil alleen hardlopen. Ik heb nog bijna twee maand om te oefenen. Ik kan het heus wel!”

“Ik vind het dapper dat je het wil proberen. Misschien kan je iemand zoeken om samen te trainen?” Dat is vader. Hij lacht me niet zo erg uit als de rest. Hij zoekt altijd naar oplossingen.

“Vraag Bram!” plaagt mijn zus met fonkelende ogen.

Mijn wangen branden en ik leg er nonchalant een hand tegen om de blos te verbergen.

“Oh ja, Pommelientje is verliefd op Bram!” roept Storm.

En voor ik kan protesteren, beginnen ze te zingen:

“P en B zitten lekker knus, 10 minuten later: kus kus kus!”

Knalrood staar ik naar mijn bord.

Moeder is net het eten beginnen opscheppen. De dag is alweer goed begonnen.

“Zo is het wel goed, Ruby en Storm. Pommeliën kiest zelf wel met wie ze samen wil trainen. En op wie ze verliefd wordt,” zegt moeder met een lachje naar mij.

De plagers worden afgeleid door het eten op hun bord. Vier gekookte eieren, een berg wortelen en een kom bruin brood elk.

“Daar word je groot en sterk van,” zegt vader met een knipoog. Bram vragen om samen te lopen, is zo een gek idee nog niet. Hij mag dit jaar ook voor het eerst meedoen. Ik heb alleen geen zin om Ruby en Storm hun plagerijen te bevestigen. Ik vraag me af of Bram zijn broers hem ook zo pesten. Hij is immers de

jongste van vijf. Lars is de oudste. Iedereen kijkt op naar de familie Steen.

Ruby heeft de jongens voor het uitkiezen, zegt moeder. Daar moet ze mee oppassen. Ze moet niet te vroeg beslissen, ze is nog maar 14. Met haar amberkleurige ogen en bruine haren, staren alle jongens haar na.

Jongens zijn stom.

Toch bijna alle jongens. Alleen Bram is wel oké. Hij is altijd aardig. Ach ja, denk ik terwijl ik mijn tanden in een broodje boor, ik zal hem vragen om samen te trainen.

Bram is stenen aan het kaatsen op de rivier, samen met een paar anderen. Onder hen is Anke; groot, breed en met lang donker haar.

Ik haat haar!

Geen specifieke reden, alleen al haar uitstraling is genoeg.

Ik zwaai naar de groep. Bram zwaait terug, de rest negeert me. Niet dat ik dat niet gewoon ben.

“Hoi Pompom. Hoe gaat het vandaag?” Alleen hij mag me zo noemen.

Als Ruby en Storm dat eens zouden weten!

“Goed. Heb je het gehoord van de wedstrijd?” Ik neem plaats naast hem op de rots.

“Dat hij vervroegd is, ja dat hoorde ik. Ik ga me inschrijven voor het speerwerpen en hardlopen. Misschien kan ik mijn broer verslaan!” Zijn broer Ben wint altijd met het hardlopen. “We mogen eindelijk meedoen, Pompom!” Hij richt zijn donkere ogen op me en grijnst breed.

Terwijl ik hem zo bekijk, besef ik dat ik Bram best knap vind. Zou Bram dan mijn type zijn?

Ik weet eigenlijk niet goed wat mijn type is. Blond met blauwe ogen misschien? Maar dat komt zelden voor bij reuzen. Ik ben een van de enigen met strokleurig haar. En mijn ogen zijn niet echt blauw maar eerder grijs. Dat heb ik van oma, zegt vader.

Een paar vrienden van Bram komen met veel lawaai tussen ons in staan. Om dan plots van de rots het water in te springen. Het is een bezigheid die ik niet snap. Ik zou het heus wel durven, hoor! Maar waarom zou ik het willen doen?

“Doe je mee?” Bram is zijn kleren al aan het uitdoen.

Ik doe mijn best om niet te staren. Hij is best gespierd...

“Nee, ik blijf hier wel zitten,” mompelt ik.

Ik voel de blos weer naar mijn wangen stijgen. Als de anderen het maar niet zien...

Doe even normaal, Pommeliën, zeg ik tegen mezelf. Zo is het niet tussen jou en Bram.

“Moet je zelf weten!” roept Bram nog uit voor hij een aanloop neemt en met veel gespetter in het water komt.

Het duurt een tijdje voor hij er uit komt en weer de rotsen op klimt. In de tussentijd zie ik Anke met haar vriendinnen van onder hun lange wimpers naar mij kijken en stiekem fluisteren. En dan lachen! De trutten.

Ik zou naar ze toe moeten gaan en eens zeggen dat... dat... maar dat doe ik niet.

Ik hoef niet bij hun clubje te horen. Dat is al zo sinds de eerste klas. We zijn maar met een kleine gemeenschap dus iedereen kent elkaar.